

Arrest

nr. 279 943 van 10 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 mei 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. EL MOUDEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 mei 2022 wordt beslist een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater gelezen in combinatie met artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: N. (..)

Voorna(a)m(en): Y. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1972

Geboorteplaats: Nador

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, op 26.10.2016, 24.05.2017 en 02.02.2018 een aanvraag gezinshereniging in met zijn broer N. M. (..), van Nederlandse nationaliteit (RRN xxx). Deze aanvragen werden op respectievelijk 25.04.2017, 23.11.2017 en 25.07.2018 geweigerd. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissingen, maar diende op 22.08.2018 een vierde aanvraag gezinshereniging in met zijn broer en werd op 20.03.2019, bij uitblijven van een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, door de Stad Antwerpen in het bezit gesteld van een F kaart.

Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit reeds sedert 06.02.2020, datum waarop betrokkene op een afzonderlijk adres werd ingeschreven dan dat van de referentiepersoon.

Wat precies bedoeld wordt met het begrip gezamenlijke vestiging heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen andermaal verduidelijk in het arrest nr. 267 282 van 26 januari 2022: "Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de contante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030)" RVV nr. 267 282 van 26 januari 2022. Met dit laatste werd dus duidelijk iets anders bedoeld dan het loutere gegeven dat de Unieburger en zijn familielid beiden nog verblijven in het gastland. Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de constante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030).

Zo trad de Raad van State in zijn beschikking van 3 december 2019 met nr. 13.574 de Raad ook reeds bij in het standpunt dat artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet "ne s'aligne par sur l'article 13 de la directive dès lors qu'il énonce la cessation du droit au séjour non seulement en cas de divorce mais également en cas de cessation de l'installation commune" (eigen vertaling: "niet overeenstemt met artikel 13 van de richtlijn, nu hij de beëindiging van het verblijf niet enkel toelaat bij echtscheiding maar ook bij het gebrek aan gezamenlijke vestiging"), waarmee werd bedoeld een minimum aan (gezins)relatie.

De bewoordingen van deze nationale wetsbepaling waren volgens de Raad van State voldoende duidelijk, zodat een verdere interpretatie aan de hand van de parlementaire voorbereiding niet nodig was. Uit een volledige lezing van de bestreden beslissing blijkt niet zozeer dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd louter omdat hij niet langer op hetzelfde adres verblijft als zijn Nederlandse broer, maar ook omdat er geenszins nog een afhankelijkheidsband met zijn broer blijkt. "

Om te beoordelen of er sprake is van een gezamenlijke vestiging, blijkt het aldus wel degelijk van belang te zijn om te onderzoeken of er sprake is van een zgn. beschermenswaardige familierelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon en daarin speelt de afhankelijkheid tussen die personen uiteraard een belangrijke rol.

Echter, nergens uit het administratief dossier dat er sedert 06.02.2020 nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon. Integendeel, betrokkene maakte naar aanleiding van ons verzoek om inlichtingen documenten voor waaruit blijkt dat hij tewerkgesteld is bij Bpost. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij voorafgaandelijk aan zijn arbeidsovereenkomst met BPost in april 2020, sedert mei 2019 onafgebroken tewerk gesteld is geweest via verschillende interim kantoren (Staffing Belgium BV en Start People NV). Er bestaat bijgevolg, buiten de gewone familiale banden, geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 11.03.2022 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij

eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd op 04.04.2022 per aangetekend schrijven naar betrokkene verzonden.

Betrokkene legde daarop volgende stukken voor:

- Inschrijvingsformulier voor opleiding "Veiligheid bij procesoperator chemie" aan het Kisp! In Gent voor schooljaar 2021 – 2022
- Attest inburgering dd. 12.09.2017
- Resultaat Maatschappelijke Oriëntatie
- Resultatenbladen en attesten voor cursussen Nederlands
- Verklaring vrijwilliger bij Moskee Bilal (ongedateerd)
- Gezinssamenstelling op naam van de referentiepersoon dd. 12.04.2022 en getuigschrift van woonst
- Getuigschrift van woonst op naam van een derde persoon (H. N. (..) RRN xxx) Arbeidscontract van BPost op naam van betrokkene

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Hij vroeg op 22.08.2018 gezinshereniging aan met zijn broer (datum bijlage 19ter). Reeds op 06.02.2020 werd betrokkene op een afzonderlijk adres ingeschreven dan dat van de referentiepersoon. Hij is dus geenszins drie jaar gezamenlijk met de referentiepersoon gevestigd geweest. Bovendien blijkt er uit het dossier dat er minstens sedert 06.02.2020, buiten de normale familiale banden, ook geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer bestaat tussen betrokkene en zijn oom. Integendeel, betrokkene maakte naar aanleiding van ons verzoek om inlichtingen documenten voor waaruit blijkt dat hij sedert 27.04.2020 tewerkgesteld is bij Bpost. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij voorafgaandelijk aan zijn arbeidsovereenkomst met BPost, sedert mei 2019 onafgebroken tewerk gesteld is geweest via verschillende interim kantoren (Staffing Belgium BV en Start People NV).

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de uitzonderingsgrond onder 1°.

Bij gebrek aan minderjarige kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier of de door betrokkene voorgelegde stukken dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn bij BPost. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft thans minder dan vier jaar legaal in het Rijk, wat, zeker gezien zijn leeftijd (50 jaar), een relatief korte periode is. Gezien deze korte verblijfsperiode, is het ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met zijn herkomstland. Zelf voert hij in ieder geval geen elementen aan waaruit moet blijken dat de mate waarin hij bindingen heeft met zijn herkomstland van die aard zouden zijn dat ze een bezwaar zouden vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene toont aan tewerkgesteld te zijn bij Bpost, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Betrokkene legt stukken voor waaruit blijkt dat hij het inburgeringstraject en de daarbij horende taalcursussen heeft

aangevat en geslaagd was voor de cursus maatschappelijke oriëntatie. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Het volgen van een opleiding in avondschoon en het feit dat betrokkene vrijwilligerswerk doet in een moskee vormen op zich geen elementen van een doorgedreven integratie.

De gezinssituatie van betrokkene werd hierboven reeds aangehaald. Thans woont hij niet meer in bij de referentiepersoon. Hij toont evenmin aan dat er, buiten de gewone familiale banden, nog enige afhankelijkheidsrelatie bestaat tegenover zijn oom. Er is geen sprake van minderjarige kinderen. Betrokkenes gezinssituatie vormt bijgevolg evenmin een beletsel voor het nemen van deze beslissing. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvermelde overwegingen lijkt het niet inhumain betrokkenes verblijfsrecht heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt zijn recht op verblijf beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten geldig 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstrekt. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"ENIG MIDDEL:

- Schending van artt. 42quater, §1, eerste lid, 4°, artt. 47/1, 47/2 en 47/4 Vw.
- Schending van artikel 62 Vw. en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 29.07.1991. De bestreden beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]".

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet stellen derhalve dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Een gelijkaardige motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980, waardoor de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te worden.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlfomule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid bijvoorbeeld beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlfomules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd.

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd.

Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlfomules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat men, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Betreffende het redelijkheidsbeginsel mag de Raad zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

In zijn arrest van 17 maart 1987 geeft de Raad van State een definitie van het vertrouwensbeginsel, zijnde als volgt: "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concreet geval heeft gedaan." Mede hieraan verbindt de Raad van State drie voorwaarden: het bestaan van een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van deze vergissing verlenen van een voordeel aan een burger en de afwezigheid van gewichtige redenen om dat voordeel terug te vorderen. (R.v.St. 17 maart 1987, nr. 27.685, VERMEULEN, Arr.R.v.St. 1987, 75)

Een andere definitie die in de rechtsleer wordt aangereikt luidt als volgt: "De burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan het bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen". (M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die «eure, 2006, 320)

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt volgens het arrest van Cassatie van 27 maart 1992 in dat "de burger moet kunnen vertrouwen op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van de overheid".

In Titel II van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 worden Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen bepaald.

Verzoeker geniet zijn verblijfsrecht als 'ander familielid' van een burger van de Unie, namelijk als broer van de referentiepersoon, op grond van artikel 47/1, 2° Vw, bepaling die deel uitmaakt van Hoofdstuk Ibis van Titel II van de Wet van 15.12.1980..

Deze bepaling betreft een omzetting van artikel 3, 2e lid van de Richtlijn 2004/38/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna de *Burgerschapsrichtlijn*).

Artikel 3

Begunstigden

1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.

Verwerende partij heeft een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker met toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° Vw., bepaling die deel uitmaakt van Hoofdstuk I van Titel II van de Wet van 15.12.1980.

De in casu relevante bepalingen van artikel 42quater Vw. luiden als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°,

dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Aangezien deze bepaling een omzetting betreft van artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn.

Artikel 13 Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

Behoud van het verblijfsrecht van familieleden in geval van scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of van beëindiging van het geregistreerde partnerschap

1. Onverminderd het bepaalde in de tweede alinea, zijn scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk van burgers van de Unie of beëindiging van het geregistreerde partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), niet van invloed op het verblijfsrecht van hun familieleden die de nationaliteit van een lidstaat bezitten.

Tot wanneer zij het duurzame verblijfsrecht verwerven moeten de betrokkenen voldoen aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, onder a), b), c) of d).

2. Onverminderd het bepaalde in de tweede alinea, leiden scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), niet tot verlies van het verblijfsrecht van de familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten:

- a) indien het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het gastland, of
- b) indien het ouderlijk gezag over de kinderen van de burger van de Unie bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, of
- c) indien bijzonder schrijnende situaties zulks rechtvaardigen, bijvoorbeeld wanneer een familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld, of
- d) indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), dan wel bij gerechtelijke beslissing, is toegewezen aan de echtgenoot of partner die niet de nationaliteit van een lidstaat bezit en de rechter heeft bepaald dat dit omgangsrecht in het gastland moet worden uitgeoefend, en dit zolang het nodig is.

Alvorens het duurzame verblijfsrecht te verwerven, blijft hun recht van verblijf onderworpen aan de voorwaarde dat is aangetoond dat zij werknemer of zelfstandige zijn, of voor zichzelf en hun familieleden over toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van de socialebijstandsregeling van het gastland, dat zij een ziektekostenverzekering voor alle risico's in het gastland hebben afgesloten, of dat zij lid zijn van de reeds in het gastland gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

De „toereikende bestaansmiddelen" zijn omschreven in artikel 8, lid 4. Deze familieleden behouden hun verblijfsrecht op uitsluitend persoonlijke basis

Voornoemde bepaling is van toepassing op het verblijfsrecht van de partners van een burger van de Unie, van wie het partnerschap bestaat in een huwelijk, een geregistreerd partnerschap dan wel een feitelijk partnerschap.

Aangezien verzoeker zijn verblijfsrecht genoot in zijn hoedanigheid van 'ander familielid' van een burger van de Unie, meer bepaald als broer van de referentiepersoon die van Nederlandse nationaliteit is, en dus op basis van artikel 47/1, 2° Vw..

Artikel 47/1 Vw. luidt als volgt:

Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2,2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

Artikel 47/2 Vw. voorziet als volgt:

"Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1."

Artikel 47/3 Vw. bepaalt de bewijslast die op de familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. rust:

§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1,1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.

Artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1,1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 3°, geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging strikt behoeft van de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt.

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Uit wat voorafgaat, volgt dat voor de zogenaamde 'andere familieleden' de bepalingen van hoofdstuk I inzake de 'gewone familielieden' toepassing vinden, tenzij is voorzien in specifieke bepalingen in het hoofdstuk Ibis inzake de 'andere familieleden'.

Specifiek wat de 'andere familieleden' in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet betreft, is in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet niet voorzien in specifieke bepalingen inzake de beëindiging van het verblijfsrecht. Verweerder meent bijgevolg dat in het geval van verzoeker de beëindigingsgronden spelen zoals voorzien in artikel Alquater van de Vreemdelingenwet.

Dergelijke redenering vindt evenwel geen juridische grondslag.

Immers, de bepalingen van Hoofdstuk Ibis betreffen bijzondere bepalingen en voor zover aldaar beëindigingsgronden worden voorzien dienen deze daartoe gelimiteerd te worden. Met andere woorden, wat in deze bepalingen niet wordt voorzien dient als onbestaande te worden beschouwd.

Artikel 47/2 Vw. strekt zich immers uit over alle familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw.. Uit de bewoordingen van artikel 47/4 Vw. dient dan ook besloten te worden dat de familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° Vw. niet gevisieerd worden. Ten aanzien van deze categorie van familieleden is er met andere woorden geen beëindigingsgrond bij wet bepaald (tenzij de bepalingen in geval van fraude, ..., doch in casu niet relevant en zodoende hier niet verder besproken).

Tevens dient opgemerkt dat de beëindigingsgrond in artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° Vw. een geheel eigen finaliteit kent. Immers, deze beëindigingsgronden doelen er op om schijnrelaties tegen te gaan, alwaar meer specifiek een vroegtijdig eindigen (door echtscheiding of nietigverklaring van het huwelijk dan wel door beëindiging van de wettelijke samenwoning of nog, door het ophouden van de gezamenlijke vestiging) van een partnerrelatie kan leiden tot de beëindiging van het verblijfsrecht bekomen in functie van deze relatie. Voor zover een gelijkaardige beëindigingsgrond wordt voorzien in artikel 47/4 Vw. voor

de familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1° Vw. kan vastgesteld worden dat deze geldt naar analogie met de beëindigingsgrond voorzien in artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° Vw..

Dit is logisch nu de familieleden in artikel 47/1, 1° Vw. eveneens hun verblijfsrecht genieten op grond van een partnerrelatie en in dit geval de wetgever evenzeer schijn wenst tegen te gaan.

De verwantschapsband tussen de familieleden in artikel 47/1, 2° Vw. en de referentiepersoon kan om evidente redenen nooit het voorwerp uitmaken van het vraagstuk of er al dan niet sprake is van een schijntoestand.

Voor wat de familieleden betreft die bedoeld worden in artikel 47/1, 1° en 3° Vw. heeft de wetgever het noodzakelijk geacht om afzonderlijke beëindigingsgronden te voorzien in hoofdstuk Ibis nu de bestaande gronden in artikel 42quater Vw. gebeurlijk niet volstaan.

Dit blijkt tevens uit de parlementaire voorbereidingen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp dd. 02.03.2016 ter invoering van artikel 47/4 Vw. staat immers het volgende te lezen:

De "andere" familieleden van de burger van de Unie kunnen een verblijf verkrijgen volgens dezelfde voorwaarden als de familieleden van een burger van de Unie. Artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 schrijft immers voor: "Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1."

Gelet evenwel op dit begrip van "andere familieleden, zijn de redenen voor de intrekking van het verblijf die zijn vastgesteld voor de familieleden niet voldoende en dienen er redenen te worden bepaald die specifiek voor hen gelden. Voortaan kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van feitelijke partners wanneer de deugdelijk bewezen duurzame relatie tussen hen niet meer bestaat. Dat is ook het geval ten aanzien van een familielid dat wegens ernstige gezondheidsproblemen de persoonlijke verzorging van een burger van de Unie strikt behoeft, wanneer het "ander" familielid geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging van de burger van de Unie strikt behoeft.

(Parl. St., MVT, 54 -1696/001, 31.)

Het weze duidelijk dat er ten aanzien van de categorie familieleden waartoe verzoeker behoort geen beëindigingsgronden werden bepaald.

Het weze eveneens duidelijk dat het niet de bedoeling kan zijn om het ontbreken van wettelijke bepalingen voor wat betreft de beëindigingsmogelijkheden van het verblijfsrecht zoals dat van verzoeker, opgevangen kan worden door een beëindigingsgrond aan te wenden die werd ontworpen voor een totaal andere categorie van familieleden.

Er wordt verder van de familieleden in artikel 47/1, 2° Vw. niet verlangd dat zij zouden samenwonen met de referentiepersoon. Voor zover het feit van samenwonen met (lees: deel uitmaken van het gezin) of het ten laste zijn van de referentiepersoon in het verleden (nl. in het land van herkomst) het recht op verblijf kan openen wordt nergens in de wet vereist dat deze familieleden nadat de verblijfsaanvraag wordt ingediend, of nadat het verblijfsrecht wordt erkend, deel blijven uitmaken van het gezin van de referentiepersoon of te zijner laste blijven vallen. Dit volgt uit de bepalingen van artikel 47/1, 2° Vw zelf nu het gaat om "de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie", en dus in het verleden.

Uiteraard dient de afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond nu enkel om die reden gebeurlijk een verblijfsrecht kan worden toegestaan. In het verleden (cf. in het land van herkomst), nu anderzijds het absoluut onredelijk zou zijn te verlangen van deze personen dat zij jaren in deze afhankelijkheidspositie zouden blijven verkeren, temeer wanneer het om jonge gezonde personen gaat die zich zonder enig probleem beschikbaar kunnen stellen voor de arbeidsmarkt.

In casu heeft men het verblijfsrecht beëindigd omdat verzoeker sedert 06.02.2020 op een ander adres is ingeschreven dan de referentiepersoon en omdat hij tewerkgesteld is. Als wettelijke grondslag hanteert men hiervoor artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° Vw. terwijl verzoeker en de referentiepersoon broers zijn. De aangewende bepaling kan op verzoeker niet toegepast worden.

Gelet op hetgeen hoger uiteengezet kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij blijft inwonen bij zijn broer gedurende (minstens) een bepaalde periode. Hiervoor is totaal geen wettelijke basis.

Als tweede reden hanteert men het feitelijk gegeven dat verzoeker tewerkgesteld is en bijgevolg nog moeilijk kan voorhouden dat hij afhankelijk is van de referentiepersoon.

Nergens in de Burgerschapsrichtlijn of in de nationale wetgeving wordt voorzien dat een tewerkstelling in hoofde van het familielid en het gebeurlijk ophouden van de afhankelijkheid ten aanzien van de referentiepersoon kan leiden tot een beëindiging van het verblijfsrecht.

Vermits wat dit aspect betreft het Hof van Justitie in het arrest Rahman een prejudiciële vraag beantwoordde als volgt:

"Zesde vraag

- 41 *Met zijn zesde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de afgifte van de verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 van richtlijn 2004/38 afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan.*
- 42 *Dienaangaande zij opgemerkt dat, wat de afgifte van de in richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart betreft, de Uniewetgever zich er in hoofdzaak toe heeft beperkt in artikel 10 van deze richtlijn een opsomming te geven van de documenten die moeten worden overgelegd om een dergelijke kaart te verkrijgen, die dan binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag moet worden afgegeven.*
- 43 *Wat de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde aanvragers betreft, bepaalt artikel 10 dat deze met name „een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst af gegeven document waaruit [de afhankelijkheid] van de burger van de Unie blijkt” moeten overleggen.*
- 44 *Vastgesteld moet worden dat de wetgever met deze bepaling en ook met andere bepalingen van richtlijn 2004/38 geen antwoord heeft gegeven op de vraag of aan familieleden van een burger van de Unie, die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van de richtlijn vallen en die om de afgifte van een verblijfskaart verzoeken op overlegging van een in hun land van herkomst afgegeven document waaruit hun afhankelijkheid ten aanzien van die burger van de Unie blijkt, deze verblijfskaart kan worden geweigerd op grond dat hun afhankelijkheid van deze burger is opgehouden na hun binnenkomst in het gastland.*
- 45 *De vraag of de afgifte van de in artikel 10 van richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan, valt dus niet binnen de werkingssfeer van deze richtlijn. "*

Dat hieruit dient te worden besloten dat het voortbestaan van de situatie van afhankelijkheid van verzoeker van zijn Nederlandse broer en de gebeurlijke invloed hiervan op de afgifte van de verblijfskaart nergens in de Burgerschapsrichtlijn geregeld wordt en bijgevolg dient te worden geoordeeld dat deze vraagstelling niet binnen de werkingssfeer van de Richtlijn valt.

Echter is er evenmin in onze nationale wetgeving dienaangaande iets voorzien.

Een wettelijke basis voor het beëindigen van het toegekende verblijfsrecht van verzoeker omdat hi niet langer inwoont bij zijn broer en ondertussen tewerkgesteld is, ontbreekt dan ook.

Aangezien verwerende partij met haar beslissing de verplichtingen inzake formele en materiële motivering schendt, alsmede de aangehaalde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

De nietigheid van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Zoals blijkt uit de gegevens van het administratief dossier heeft verzoekende partij een aanvraag tot het bekomen van verblijf in België ingediend in functie van haar Nederlandse broer, meer bepaald als ander familielid in de zin van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : [...] 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Met artikel 47/1 van de vreemdelingenwet werd uitvoering gegeven aan artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), dat bepaalt als volgt: *“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”*

Artikel 47/2 van de vreemdelingenwet voorziet verder als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/4 van de vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 3°, geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging strikt behoeft van de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt.

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit wat voorafgaat, volgt dat voor de zogenaamde ‘andere familieleden’ de bepalingen van hoofdstuk I inzake de ‘gewone familielieden’ toepassing vinden, tenzij is voorzien in specifieke bepalingen in het hoofdstuk inzake de ‘andere familieleden’. Specifiek wat de ‘andere familieleden’ in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet betreft, is in artikel 47/4 van de vreemdelingenwet niet voorzien in specifieke bepalingen inzake de beëindiging van het verblijfsrecht, waardoor de verwerende partij in de bestreden beslissing als uitgangspunt heeft genomen dat in het geval van verzoekende partij de beëindigingsgronden spelen, zoals voorzien in artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van artikel 42quater van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[...]

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.6. In casu heeft de verwerende partij vastgesteld dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen verzoekende partij en haar Nederlandse broer in functie van wie de verzoekende partij verblijfsrecht verkreeg. Zij wijst erop dat de situatie “*totaal gewijzigd*” is omdat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat verzoekende partij sedert 6 februari 2020 op een afzonderlijk adres werd ingeschreven en dat uit het administratief dossier verder nergens uit blijkt dat er thans nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen verzoekende partij en haar Nederlandse broer. Daarbij wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij zelf tewerkgesteld is.

2.7. Uit lezing van de motieven stelt de Raad vast dat de verwerende partij zich niet louter beperkt tot de vaststelling dat verzoekende partij sinds 6 februari 2020 niet meer samenwoont met haar Nederlandse broer maar er ook op wijst dat er geen sprake meer is van een afhankelijkheidsband tussen verzoekende partij en haar Nederlandse broer. Deze vaststellingen leiden tot de conclusie dat “*Overeenkomst art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 (..) daarom het verblijfsrecht van betrokkene (kan) beëindigd worden*” nu er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging.

2.8. Verzoekende partij betoogt dat artikel 42quater van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn en deze bepaling niet van toepassing is op haar als “*ander familielid*”. Zij meent dat wat betreft de “*andere familieleden*” in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet niet voorzien is in specifieke bepalingen in artikel 47/4 van de vreemdelingenwet inzake de beëindiging van het verblijf en niet kan verwezen worden naar de beëindigingsgronden van artikel 42quater omdat de bepalingen van hoofdstuk Ibis bijzondere bepalingen betreffen die voor zover daarin voorzien wordt in beëindigingsgronden tot die gevallen moeten gelimiteerd worden.

2.9. De verzoekende partij kan evenwel niet gevolgd worden in haar betoog. Uit de voorbereidende werken inzake de wet van 4 mei 2016 waarbij artikel 47/4 in de vreemdelingenwet werd ingevoegd, blijkt dat de wetgever heeft vastgesteld dat de redenen voor de intrekking van het verblijfsrecht zoals voorzien in de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie *“niet voldoende”* zijn zodat er nog andere redenen moeten bepaald worden die specifiek voor die andere familieleden gelden. (*Parl. St.*, Kamer, doc 54, 1696/001, 2015-2016, p. 31).

Inderdaad blijkt uit lezing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet dat daarin geen beëindigingsgrond is voorzien in geval van een niet-geregistreerd partnerschap of in geval van gezinshereniging op grond van medische redenen. Om daaraan tegemoet te komen heeft de wetgever voorzien in artikel 47/4 van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat ook een einde kan worden gesteld aan het verblijf van andere familieleden die op voormelde gronden verblijf hebben bekomen maar waarvan blijkt dat er geen sprake meer is van een niet-geregistreerd partnerschap (lees: duurzame relatie) of er geen sprake meer is van ernstige gezondheidsproblemen of dat deze problemen niet meer dusdanig zijn dat het andere familielid nog de persoonlijke verzorging van de Unieburger behoeft.

Anders dan wat de verzoekende partij aldus voorhoudt, blijkt geenszins dat het verblijfsrecht van andere familieleden alleen maar omwille van de beëindigingsgronden opgenomen in artikel 47/4 van de vreemdelingenwet kan beëindigd worden, maar vormen de daarin opgenomen gronden zoals blijkt uit de voorbereidende werken een aanvulling op de beëindigingsgronden voorzien in artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Zoals ook duidelijk blijkt uit artikel 47/2 van de vreemdelingenwet: *“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”* Er blijkt niet dat de verwerende partij – door in casu toepassing te maken van artikel 42quater van de vreemdelingenwet afbreuk doet aan de bepalingen van hoofdstuk Ibis.

Evenmin kan verzoekende partij gevolgd worden als zou de beëindigingsgrond opgenomen in artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet enkel gericht zijn op schijnrelaties. Uit de bewoordingen ervan blijkt duidelijk dat – opdat de beëindigingsgrond *“geen gezamenlijke vestiging meer”* toepassing kan vinden – geenszins sprake moet zijn van een schijnrelatie. Zoals uitdrukkelijk bepaald kan de minister of zijn gemachtigde een einde stellen aan het verblijfsrecht van een derdelander-familielid van een Unieburger wanneer de gezamenlijke vestiging minder dan vijf jaar heeft geduurd na de erkenning van het verblijfsrecht, tenzij de uitzonderingsgronden voorzien in § 4 van voormeld artikel toepassing vinden. Aan de beëindigingsgrond *“geen gezamenlijke vestiging meer”* wordt geenszins als voorwaarde gesteld dat het moet gaan om een schijntoestand om het verblijfsrecht te kunnen beëindigen.

2.10. Uit artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt voorts dat de Belgische wetgever, naast (onder meer) het vertrek van de Unieburger uit het Rijk (2°), ook heeft voorzien dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een derdelander-familielid indien er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging in België (4°). Met dit laatste werd dus duidelijk iets anders bedoeld dan het loutere gegeven dat de Unieburger en zijn familielid beiden nog verblijven in het gastland. Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen *“vergezellen”* of *“zich voegen bij”* moeten worden begrepen in die zin dat er een *‘gezinscel’* ofwel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Hiertoe is een (permanente) samenwoning niet vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044).

2.11. Uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie in de *Rahman*-zaak (C-83/11 van 5 september 2012) blijkt voorts duidelijk dat een familielid dat onder de definitie van artikel 2 van de Burgerschapsrichtlijn valt zich rechtstreeks kan beroepen op de richtlijn. Dat is evenwel anders waar het gaat om *“andere familieleden”* die conform artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn enkel recht hebben om hun binnenkomst en verblijf *“vergemakkelijkt”* te zien. De Burgerschapsrichtlijn bedeeft hen niet rechtstreeks met enig recht op binnenkomst of verblijf. Het enige recht waarop zij aanspraak kunnen maken bestaat erin dat hun aanvraag gunstiger behandeld wordt dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen en op zo een manier dat artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn niet van haar effectiviteit wordt ontdaan.

Hoewel het in de zaak *Rahman an sich* voorts niet ging over de positie van een ander familielid eenmaal een verblijfsrecht is toegekend in de gastlidstaat en niet handelt over het verder verblijf of zelfs het duurzaam verblijf van een ander familielid, is deze zaak wel degelijk relevant, gelet op de vragen 5 en 6 die voorgelegd werden aan het Hof:

“5) Kan een lidstaat bijzondere voorwaarden stellen inzake de aard en de duur van de relatie van afhankelijkheid in de zin van artikel 3, lid 2, van [richtlijn 2004/38] van een dergelijk ander familielid om te voorkomen dat deze afhankelijkheid wordt voorgewend of onnodig is, teneinde een vreemdeling in staat te stellen op het grondgebied van die lidstaat te verblijven of verder te verblijven?”

6) Moet het andere familielid dat zich voor de toelating [tot verblijf] in de lidstaat erop beroept dat hij ten laste is, verder voor een bepaalde of onbepaalde tijd in het gastland ten laste blijven voor de afgifte of de vernieuwing van een verblijfskaart krachtens artikel 10 van [richtlijn 2004/38] en, zo ja, hoe moet hij aantonen dat hij ten laste is?”

Het Hof beantwoordde de vijfde en zesde vraag als volgt:

“40 Derhalve moet op de vijfde vraag worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat de lidstaten in het kader van de uitoefening van hun beoordelingsmarge bijzondere voorwaarden mogen stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38 met betrekking tot afhankelijkheid, en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

41 Met zijn zesde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de afgifte van de verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 van richtlijn 2004/38 afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan.

42 Dienaangaande zij opgemerkt dat, wat de afgifte van de in richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart betreft, de Uniewetgever zich er in hoofdzaak toe heeft beperkt in artikel 10 van deze richtlijn een opsomming te geven van de documenten die moeten worden overgelegd om een dergelijke kaart te verkrijgen, die dan binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag moet worden afgegeven.

43 Wat de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde aanvragers betreft, bepaalt artikel 10 dat deze met name „een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit [de afhankelijkheid] van de burger van de Unie blijkt” moeten overleggen.

44 Vastgesteld moet worden dat de wetgever met deze bepaling en ook met andere bepalingen van richtlijn 2004/38 geen antwoord heeft gegeven op de vraag of aan familieleden van een burger van de Unie, die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van de richtlijn vallen en die om de afgifte van een verblijfskaart verzoeken op overlegging van een in hun land van herkomst afgegeven document waaruit hun afhankelijkheid ten aanzien van die burger van de Unie blijkt, deze verblijfskaart kan worden geweigerd op grond dat hun afhankelijkheid van deze burger is opgehouden na hun binnenkomst in het gastland.

45 De vraag of de afgifte van de in artikel 10 van richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan, valt dus niet binnen de werkingssfeer van deze richtlijn.”

2.12. Nu de Burgerschapsrichtlijn niet voorziet in enig recht op binnenkomst en verblijf voor een “*ander familielid*” maar enkel voorziet dat hun binnenkomst en verblijf “*vergemakkelijkt*” wordt kan ook niet blijken – en zoals de verzoekende partij trouwens zelf erkent in haar verzoekschrift – dat de vraag of na de toekenning van het verblijf aan een ander familielid dit ander familielid verder afhankelijk moet blijven van de Unieburger binnen de werkingssfeer van de Burgerschapsrichtlijn valt en dus beheerst wordt door de Burgerschapsrichtlijn. Het loutere feit dat een “*ander familielid*” in de zin van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn verblijfsrecht verkrijgt, maakt niet dat dit ander familielid vanaf dan moet aanzien worden als familielid in de zin van artikel 2 van de richtlijn. De Raad herhaalt hetgeen gesteld is in de *Rahman*-zaak, meer bepaald dat “*De vraag of de afgifte van de in artikel 10 van richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan, valt dus niet binnen de werkingssfeer van deze richtlijn.*” Daaruit volgt eveneens dat de vraag of het behoud van het verblijfsrecht afhankelijk mag gesteld worden van de voorwaarde dat de

afhankelijkheidstoestand verder blijft bestaan in de gastlidstaat niet binnen de werkingssfeer van de richtlijn valt, minstens toont de verzoekende partij niet anderszins aan.

Zo trad de Raad van State in zijn beschikking van 3 december 2019 met nr. 13.574 de Raad ook reeds bij in het standpunt dat artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet *"ne s'aligne par sur l'article 13 de la directive dès lors qu'il énonce la cessation du droit au séjour non seulement en cas de divorce mais également en cas de cessation de l'installation commune"* (eigen vertaling: *"niet overeenstemt met artikel 13 van de richtlijn, nu hij de beëindiging van het verblijf niet enkel toelaat bij echtscheiding maar ook bij het gebrek aan gezamenlijke vestiging"*), waarmee werd bedoeld het bestaan van een gezinsrelatie. De bewoordingen van deze nationale wetsbepaling waren volgens de Raad van State voldoende duidelijk, zodat een verdere interpretatie aan de hand van de parlementaire voorbereiding niet nodig was.

Verzoekende partij maakt met haar betoog waar zij stelt dat artikel 42quater van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn gelet op voorgaande niet aannemelijk dat artikel 42quater van de vreemdelingenwet wanneer deze zoals in casu wordt toegepast op andere familieleden binnen de werkingssfeer van de Burgerschapsrichtlijn valt.

Er blijkt aldus niet dat de verwerende partij artikel 42quater van de vreemdelingenwet verkeerd toepast door te stellen dat een einde kan worden gemaakt aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij binnen de eerste vijf jaar na de toekenning ervan wanneer blijkt dat verzoekende partij niet langer gezamenlijk gevestigd is met de Unieburger.

Daarenboven blijkt ook niet dat artikel 42quater van de vreemdelingenwet de effectiviteit van de doelstelling van de Burgerschapsrichtlijn ondermijnt.

De Raad herhaalt nogmaals dat wat betreft het begrip *"gezamenlijke vestiging"* blijkens de rechtspraak van de Raad van State het moet gaan om een minimum aan (gezins-)relatie. Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen *'vergezellen'* of *'zich voegen bij'* moeten worden begrepen in die zin dat er een *'gezinscel'* ofwel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Hiertoe is een samenwoning niet vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044). Nu het gaat om de beoordeling van de gezinscel tussen meerderjarige verwanten (in casu broers) kan de Raad de verzoekende partij ook niet volgen dat de verwerende partij een voorwaarde zou toevoegen aan de wet door te vereisen dat er enige vorm van afhankelijkheid moet zijn tussen haarzelf en haar broer. Dergelijke interpretatie over de gezinsrelatie is ook conform aan de rechtspraak van het EHRM. Om te kunnen spreken van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen meerderjarige verwanten zoals in casu, volstaat het immers niet dat er sprake is van gewone affectieve banden, maar moeten bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond (EHRM 10 april 2012, *Balogun v. UK*, nr. 60286/09; EHRM, 2003, *Kwakyie-Nti and Dufie v. the Netherlands*, nr. 31519/96).

In het arrest *Rahman* heeft het Hof van Justitie ook duidelijk gesteld dat het doel van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn in het handhaven van de gezinseenheid in ruime zin ligt door het vergemakkelijken van de binnenkomst en het verblijf van personen die niet onder de definitie van familielid in de zin van artikel 2, (2) van de richtlijn vallen maar die niettemin hechte en stabiele familiebanden onderhouden met de Unieburger op grond van specifieke feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid (eigen onderlijning). Er kan aldus niet redelijk betwist worden dat een belangrijk onderdeel van hechte en stabiele familiebanden financiële afhankelijkheid betreft.

De weigering van een gastlidstaat om een *"ander familielid"* van een Unieburger toe te staan deze Unieburger te vervoegen in de gastlidstaat zal de Unieburger mogelijks ontmoedigen om verder in de gastlidstaat te verblijven en hem aanzetten om uit de gastlidstaat te vertrekken ten einde een gezinsleven te kunnen leiden in een andere lidstaat of een derde land. Het doel en de verantwoording van het vergemakkelijken van de toegang en het verblijf van andere familieleden van Unieburgers ligt dan ook in de ondersteuning van de uitoefening van de eigen rechten van de Unieburgers.

Zoals blijkt uit artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet moet het ander familielid *"in het land van herkomst, ten laste zijn"* van de Unieburger en moet het ander familielid de Unieburger begeleiden of zich bij hem voegen (artikel 47/2 van de vreemdelingenwet juncto artikel 40bis van de vreemdelingenwet). Conform artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet kan voorts het verblijfsrecht binnen de vijf jaar na toekenning ervan beëindigd worden wanneer er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. De

Raad herhaalt dat het begrip ‘gezamenlijke vestiging’ inhoudt dat er niet zozeer sprake moet zijn van een permanente samenwoning maar wel van een daadwerkelijke en effectieve gezinsband. In het geval van meerderjarige verwanten is het – eveneens in het licht van de rechtspraak van het EHRM inzake meerderjarige verwanten en ook gelet op de doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn – geenszins kennelijk onredelijk dat geëist wordt dat een bijzondere afhankelijkheidsrelatie aangetoond wordt en dat gewone affectieve banden niet volstaan.

Door het begrip “gezamenlijke vestiging” also te interpreteren, wordt ook geen afbreuk gedaan aan de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn. De verplichtingen die rusten op gastlidstaten wat betreft “andere familieleden” worden uitgelegd in punt 6 in de richtlijn:

“Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

De verplichtingen ten aanzien van “andere familieleden” in de zin van artikel 3, tweede lid zijn duidelijk beperkter dan de verplichtingen ten aanzien en rechten van familieleden in de zin van artikel 2. In *Rahman* maakte het Hof onder punt 32 duidelijk dat de doelstelling van die bepaling erin bestaat “de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen” (eigen onderlijning). De erkenning in *Rahman* dat artikel 3, tweede lid bedoeld is ervoor te zorgen dat hechte en stabiele familiebanden met een Unieburger vanwege specifieke feitelijke omstandigheden zoals financiële afhankelijkheid verder kunnen onderhouden worden, is belangrijk. Het suggereert immers dat op zijn minst één onderdeel van hechte en stabiele familiebanden financiële afhankelijkheid betreft.

Lidstaten beschikken over een ruime appreciatiebevoegdheid wat betreft de factoren waarmee ze rekening kunnen houden bij de beoordeling van aanvragen voor binnenkomst en verblijf van “andere familieleden” en in de uitoefening van die appreciatiebevoegdheid mogen lidstaten specifieke vereisten stellen wat betreft de aard en de duur van de afhankelijkheid ten einde zich ervan te vergewissen dat de afhankelijkheidssituatie echt en stabiel is.

In het licht daarvan is het geenszins kennelijk onredelijk dat – wanneer blijkt dat het ander familielid niet meer gezamenlijk gevestigd is met de Unieburger omdat niet blijkt dat er nog sprake is van een samenwoning en enige afhankelijkheid – het verblijf van het ander familielid beëindigd wordt. Door het verblijf van het ander familielid in dat geval te beëindigen wordt ook geen afbreuk gedaan aan de doelstelling van de richtlijn nu in dat geval niet blijkt dat de Unieburger verhinderd wordt in de uitoefening van het recht van vrij verkeer en verblijf. De beëindiging van het verblijfsrecht van het ander familielid in dat geval ontmoedigt de Unieburger immers niet om verder te verblijven in de gastlidstaat.

De vereiste dat er aldus nog sprake moet zijn van een gezamenlijke vestiging en het ander familielid aldus nog een afhankelijkheidsband moet hebben met de Unieburger is in overeenstemming met de grondgedachte van de richtlijn die erin bestaat hechte en stabiele familiebanden met een Unieburger te beschermen.

2.13. De Raad besluit dat verzoekende partij niet gevolgd kan worden in haar betoog als zou er geen wettelijke basis zijn voor het treffen van de bestreden beslissing. Zij betwist voorts geenszins de vaststelling dat er “geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer (is)” tussen haarzelf en haar broer. Deze motieven blijven dan ook staan.

2.14. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige

verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij geen schending van het vertrouwens- of het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk.

2.15. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER